

ηγητοῦ. — Ἰδιαιτάτα χαρακτηρίζουσι τὸν Θεόδωρον Ἀφεντούλην ἄλλα τινὰ τοῦ ἤθους αὐτοῦ προσόντα, τεκμηριούμενα εὐαισθησίαν ἅμα καὶ βιωτικὴν σύνεσιν. Ἀπειρον τρέφει ὁ γεραρὸς λόγιος πρὸς τὰ πτηνὰ στοργήν, ἣν λόγῳ καὶ ἔργῳ πολλάκις διετράνωσε, κατορθώσας καὶ νομοθετικὴν νὰ ληφθῇ πρόνοια ὑπὲρ τῆς προστασίας τῶν εὐεργετικῶν τούτων ὄντων. Μετ' ἀληθοῦς ἐπίσης πόνου ἤγειρε τὴν φωνὴν ὑπὲρ τῶν δασῶν, τοῦ πραγματικοῦ τούτου κοινωνικοῦ καὶ ἡθικοῦ πλούτου, ὅστις κινδυνεύει τέλεον νὰ ἐκλείψῃ ἐκ τοῦ παγκόλου ἑλληνικοῦ ἐδάφους. Ἀλλ' ὅ,τι ἀναδεικνύει τὸν Ἀφεντούλην ὡς ἀληθινὸν λόγιον καὶ ἀγνότατον τῶν Μουσῶν ἱεροφάντην εἶνε ἡ αὐστηρὰ αὐτοῦ ἀπόχῃ ἀπὸ τῆς φατριαστικῆς διαπάλης καὶ ἡ προσήλωσις αὐτοῦ εἰς τοὺς ἰδανικοὺς πόθους τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος. Χωρὶς νὰ μένῃ ἀνάλγητος πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς πατρίδος προσῆλθε κατὰ πρὸς-

κλήσιν τῶν συμπατριωτῶν αὐτοῦ καὶ ἀντεπροσώπευσεν αὐτοὺς εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν τῆς Μεταπολιτεύσεως, καὶ ἐξεπλήρωσε τὴν ἀνατεθείσαν αὐτῷ ἐντολὴν μετ' ἀξιοπροεπείας καὶ φρονήσεως ἐπιζήλου. Ἀλλεπαλλήλους δὲ εἰσφοράς καὶ αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του συνειςήνεγκον ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς πατρίδος καὶ κατὰ τὸ 1854 καὶ κατὰ τὸ 1867 καὶ ἐν ἐποχαῖς ἐγγύτερον ἡμῶν κειμέναις.

Ὡς ἀμοιβὴν τῶν πρὸς τὴν ἐπιστήμην, τὰ γράμματα, τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἀνθρωπότητα ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὁ Θεόδωρος Ἀφεντούλης τὸν Ἑλληνικὸν Ταξιάρχην, τὸν Ρωσικὸν Σταυρὸν τοῦ λαίμου, τὸν Γαλλικὸν τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς καὶ τὸν Ἰταλικὸν, μάλιστα δὲ τὴν ἀφοσίωσιν ἐκείνων, οὗς ἐμόρφωσεν ἐπιστημονικῶς καὶ τὸν σεβασμὸν, οὗ ἀπολαύει παρὰ τῇ ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ.

\* \* \*

## Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΚΤΗΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ὑπὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ.

Ἐσχάτως παρευρέθη ἐνταῦθα εἰς δραματικὴν τελετὴν, ἣτις ἂν ὄχι δι' ἄλλο, κἄν διὰ τοῦτο ἐστὶν ἀπομνημονεύσεως ἀξία, ὅτι ἀποδεικνύει πόσον ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία προτρέχει παρ' ἡμῖν πάσης ἄλλης ἐνεργείας εἰς τὴν ἐπιδιώξιν τῶν ἐθνικῶν προόδων. Εἰς ταύτην ὀφείλονται πλείστα πρῶτα βήματα, ἅτινα, εἰ καὶ ἀτελῆ, ἀλλὰ προοδοποιούσιν ἀναγκαιῶς τὰ μετ' αὐτά.

Πάντες ὅσοι ἀληθῶς αἰσθάνονται ἐν ἑαυτοῖς τὴν ὑπερφηάνειαν τῆς ἑλληνικῆς τῶν καταγωγῆς δὲν λησμονοῦσιν ὅτι ἡ πατρίς ἡμῶν μετὰ ἄλλων, ἢ ὑπὲρ πάντων ἄλλων, δι' ὅλων τῶν αἰώνων καὶ ὑπὸ πάντων τῶν ἐξηγενησμένων λαῶν θαυμάζεται ὡς ἡ μήτηρ τῶν Μουσῶν, ὅτι ἐν τῶν λαμπροτάτων ἐγκαυχημάτων τῶν Ἀθηναίων ἦν ὅτι ἐν αὐταῖς ἐγεννήθησαν καὶ αὐτὰς ἐδόξασαν οἱ Αἰσχύλοι, οἱ Σοφοκλεῖς καὶ οἱ Εὐριπίδαι.

Ἡ Ἑλλάς τὸν οἶκτον, ἵνα μὴ εἰπώμεν τὴν περιφρόνησιν θὰ ἐκίνει τῶν πεπολιτισμένων λαῶν, οἵτινες λατρεῖαν ἀπονέμουσιν εἰς τὸ μέγα αὐτῆς παρελθόν, ἂν αὐτὴ μόνη ἐφαίνετο αὐτοῦ ἐπιλήσιμον, καί, ὅτε ἐν ξέναις χώραις δαπάναι καὶ προσπάθειαι καταβάλλονται πρὸς ἀναπαράστασιν τῶν ἡμετέρων προγονικῶν ἀριστουργημάτων, ἡμεῖς μόνον ἐμένομεν ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροὶ πρὸς αὐτά, τῆς ἀληθοῦς ἡμῶν εὐγενείας ἀνάξιοι.

Ἀλλ' οὐχί· ἡ τελετὴ περὶ ἧς γράφω τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς ἀποπλύνει ἡμᾶς τῆς τοιαύτης μομφῆς, ἀποδεικνύουσα ὅτι ἑλληνικαὶ καρδίαι πάλλουσιν εἰς τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων τὰ στήθη, καὶ ὅτι τοῦ Ἑλλήνος, εἰς ἑαυτὸν καταλειπομένου, ἑλληνοπροεπεῖς εἰσὶν αἱ ἐμπνεύσεις.

Ὅτε τὸ Πανεπιστημεῖον, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς πεντηκονταετηρίδος του, ἠθέλησεν, ὀρθότατα, νὰ διδαχθῇ καὶ δρᾶμα ἀρχαῖον, ἀλλὰ παρεδέχθη πρὸς τοῦτο μετάφρασιν, πολλοὶ νέοι τρόφιμοι τῶν Μουσῶν ἐφρόνουν ὅτι ἀπὸ τῆς Ἀθηναϊκῆς σκηνῆς ἔπρεπε ν' ἀντηχήσῃ αὐτὴ ἡ πρωτότυπος μεγαλοπρεπῆς τῶν ἀρχαίων δραματούργων φωνή, καί, ἐπὶ μακρὸν παρασκευασθέντες, ἀνέβησαν οἱ ἴδιοι εἰς τοῦ παλαιοῦ θεάτρου, τοῦ λεγομένου τοῦ Σανσόνι, τὰ ὅπως οὐκ ἀπρηχαιωμένα ἱκρία, καὶ παρέστησαν τὸν Φιλοκτῆτην τοῦ Σοφοκλέους. Ἦσαν δὲ οὗτοι οἱ φέροντες τὸν τίτλον „φοιτηταὶ καὶ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς τοῦ ἐθνικοῦ δραματικοῦ Συλλόγου“.

Καὶ ὑπὸ τίνος μὲν καὶ πῶς ὀργανίσθη ἡ σχολὴ αὕτη, καὶ τίνες οἱ διδάσκαλοι αὐτῆς, δὲν ἠδυνήθη πρὸς τὸ παρὸν ἔτι νὰ πληροφορηθῶ· ἀλλ' ὅ,τι μετὰ πλείστης εὐχαριστήσεως εἶδον, ἐστὶν ὁ μέγιστος ζήλος τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀθηναίων, σπεύσαντος νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν παράστασιν. Αἰθουσα, θεωρεῖα καὶ ὑπερῶν ἦσαν ὡς οὐδέποτε πλήρη. Πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας ἐκεῖ ἀντεπροσωπεύοντο, καὶ ὁ φιλόκαλος πρέσβυς τῆς Τουρκίας κατεῖχε μίαν τῶν πρώτων θέσεων. Καὶ ἂν μὲν πάντες εὐχερῶς ἐνόουν τ' ἀπαγγελλόμενα δὲν δύναμαι νὰ εἰπῶ· ἀλλ' εὐκόλως κατεφάνετο ὅτι ἀτενῆς ἦν ἐν γένει ἡ προσοχή, καί, εἰ καὶ τινες εἶχον τὸ κείμενον ἀνὰ χεῖρας, ἄλλοι δὲ τὴν μετάφρασιν τοῦ κειμένου, πέπεισμαι ὅτι πῶποτε ἀπὸ τῶν κλασικῶν ἡμερῶν ἐν Ἀθῆναις τὰς ὑψηλὰς τοῦ Σοφοκλέους ἐννοίας τοσοῦτοι ὁμοῦ δὲν ἐσπούδασαν καὶ δὲν ἐχειροκρότησαν· διότι καὶ τὰ χειροκροτήματα πολὺν ἄνθρωπον ἐκείνην διέκοπτον τὴν παράστασιν, εἰ καὶ πρέπει νὰ παρατηρήσω ὅτι ἀπέβλεπον σπανίως τὴν τέχνην τῶν ἡθοποιῶν καὶ σχεδὸν πάντοτε τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ ποιητοῦ.

Οἱ νέοι οἱ τὰ πρῶτα μέρη ὑποκρινάμενοι προφανῆς ἦν ὅτι ἦσαν οὐχὶ λίαν ἐμπειροὶ τῆς σκηνῆς, διότι παρ' ἡμῖν ἐλλείπουσιν οἱ διδάσκαλοι τῆς δραματικῆς, καὶ αὐτοὶ οἱ ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὴν ἑλληνικὴν σκηνὴν κατέχοντες εἰσὶν αὐτοδίδακτοι. Οὐχ ἦττον εἶχον οἱ νέοι ἡθοποιοὶ τὴν προφορὰν καθαρωτάτην καὶ εὐκρινῆ, καὶ προφανῆς ἦν ὅτι εἶχον πλήρη τὴν κατάληψιν τῶν ἐννοιῶν ὡς διηρμήνευσαν. Μέγα μέρος ὅμως τοῦ δράματος κατέχει, ὡς γνωστόν, ὁ χορὸς. Καὶ αἱ μὲν κινήσεις καὶ ἡ θέσις αὐτοῦ ἐπὶ τῆς σκηνῆς δὲν ἦσαν ἄπταιστοι, καὶ ἀπεδείκνυσαν ἀπειρίαν τινὰ περὶ τὰ σκηνικὰ τῶν ἀρχαίων. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότατον ἦν ἡ μουσικὴ αὐτῶν σύνταξις. Αὕτη ἐγένετο ὑπὸ τοῦ κυρ. Bender, ἐξόχου Γερμανοῦ φιλόλογου καὶ μουσουργοῦ, καὶ διηρεῖτο εἰς δύο κατηγορίας· οἱ μὲν τῶν χορῶν ἀπλῶς ἀπηγγέλλοντο ὑπὸ μόνου τοῦ χορηγοῦ, οὐχὶ ἄδοντος, ἀλλ' ὁμιλοῦντος, καὶ ὑποκῶφως συνοδευομένου ὑπὸ τινων μουσικῶν ὀργάνων, ὡς τοῦτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐγένετο διὰ τὸν διάλογον. Μόνον δὲ τρεῖς χοροὶ ἐψάλησαν, κατὰ μουσικὴν, ὡς γενικῶς ἐκριθῇ, ἀριστα καὶ ἀρχαιοπρεπῶς συντεταγμένην. Καὶ ἐψάλη μὲν καλῶς, ἀλλ' αἱ ψαλλόμεναι λέξεις οὐδόλως ἠκούοντο.

Τοῦτο δὲ λέγω οὐχὶ ὡς φόγον, ἀλλ' ὡς ἐπαινον μάλ-

λον, διότι ἐνταῦθα εὐρισκόμεθα ἐνώπιον τῆς μεγάλης δυσχερείας ὡς πρὸς τὴν σήμερον παρ' ἡμῖν παράστασιν τῶν ἀρχαίων δραμάτων. Ὁ κ. Bender, ὅτε συντάξε τὴν μουσικὴν του, εἶχεν ὑπ' ὄψει τὸ ἀρχαῖον κείμενον τοῦ ποιητοῦ, ἢ, ὅπερ ταυτὸ ὡς πρὸς τὴν ρυθμικὴν, γερμανικὴν τινα ἐκείνου μετάφρασιν, πῶδα πρὸς πῶδα τὸ πρωτότυπον μέτρον παρακολουθοῦσαν. Ἡμεῖς δέ, ὡς γνωστὸν — ἐπειδὴ, ἀπὸ χρόνων, κατ' ἐμὴν δόξαν, ἱκανῶς ἀρχαίων, ἐν τῇ ρυθμικῇ ὁ τόνος κατέλαβεν ἢν θέσιν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κατεῖχεν ὁ χρόνος — διὰ τοῦτο, τοὺς ἀρχαίους στίχους ἀναγινώσκοντες, τὸν αὐτὸν ρυθμὸν δὲν ἀκούομεν πλέον, ἢ, ὀρθότερον, οὐδένα ρυθμὸν ἀκούομεν, ἀλλ' ἀναγινώσκουμεν πεζὸν λόγον· ἂν δὲ θελήσωμεν κατὰ τὴν ἀρχαίαν μετρικὴν ν' ἀναγνώσωμεν τὴν ἀρχαίαν ποιήσιν, θὰ προφέρωμεν παρατόνως, δι' ἡμᾶς, γελοῖως καὶ ἀκαταλήπτως· ὁμοίως καὶ ἂν ψάλλωμεν χωρίον ἐπ' ἐκείνῃ τῇ βάσει μελοποιηθέν.

Περὶ τὸν νὰ ἐμμεῖνω λέγων ὅτι ἡ μουσικὴ πρέπει ἀναγκαιῶς νὰ βαίνει ἐπὶ τῆς ρυθμικῆς ἀρμονίας τοῦ στίχου. Ὡς ἐπὶ παραδείγματι, ὑποθεθεῖσθω ὅτι θέλομεν εἰς τοὺς τροχαϊκοὺς στίχους τοῦ Χριστοπούλου:

Νὰ ἡ τριχὲς σου ἀρχίζουσιν, Ἀθανάσιε, ν' ἀσπρίζουσιν  
νὰ ἐφαρμόσωμεν τοῦ Freischütz τὴν μελωδίαν τῶν λαμβι-  
κῶν στίχων:

Wir winden dir den Jungfernkranz,  
φυσικῶ τῷ λόγῳ θὰ πρέπη νὰ γράψωμεν καὶ νὰ προφέρωμεν  
τὸ ἐλληνικὸν κείμενον:

Να ἡ τριχὲς σου ἀρχίζουσιν, Ἀθανάσιε ν' ἀσπρίζουσιν!

Ὅταν λοιπὸν ἄλλως τονίζωμεν, ἢ ὅπως ἐτονίζοντο οἱ ἀρχαῖοι στίχοι, δὲν δυνάμεθα νὰ ψάλλωμεν μετὰ τοῦ ἡμετέρου σήμερον τονισμοῦ μέλος συντεθεὲν διὰ τοὺς αὐτοὺς στίχους κατὰ τονισμόν διάφορον, τὸν ἀρχαῖον.

Καὶ εἰς τοὺς ψαλέντας χοροὺς τοῦ Φιλοκτήτου ἠνάγκασεν ἡ μουσικὴ τοῦ κ. Bender τὸν χορὸν νὰ ψάλλῃ:

ἂ τὸν μεγάλαν Πανκτωλὸν εὐχρυσὸν νεμεῖς,

ἀντί

ἂ τὸν μέγαν Πανκτωλὸν εὐχρυσὸν νέμεις·

καὶ

ἀλλ' οἷα μήδεις τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων,

ἀντί

ἀλλ' οἷα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων, κτλ.

Ἀλλὰ τότε δύναται ἴσως νὰ συντεθῇ πρὸς χρῆσιν ἡμῶν διὰ τὰ ἀρχαῖα κείμενα ἄλλη μουσικὴ, ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου βραγυσοῦς τονισμοῦ; Δυστυχῶς οὐδὲ τοῦτο ἐστὶν ἐφικτόν, διότι ἡ μεταβολὴ τῆς προσφθίας ἀνατρέπει ἐντελῶς τὸν ἀρχαῖον στιχουργικὸν ρυθμὸν, καὶ οἱ στίχοι μεταβάλλονται εἰς πεζὸν λόγον, ὅστις ἐστὶ μελοποιήσεως ἀνεπίδεκτος. Ἄν φέρ' εἰπεῖν ἀντί:

Φίλοι μου συμπατριῶται, δοῦλοι νᾶμεθα ὡς πότε

ἐδίδετο εἰς τὸν μουσουργὸν τὸ ἐπόμενον

Φίλοι συμπατριῶταί μου, ὡς πότε νὰ εἴμεθα δοῦλοι;

τίς δὲν βλέπει ὅτι μελοποιεῖα τοιαύτης πεζῆς φράσεως ἐστὶν ἀνέφικτος;

Διὰ τοῦτο ὁ μόνος τρόπος τοῦ νὰ φέρωμεν τοὺς ἀρχαίους χοροὺς ἐπὶ τὴν ἡμετέραν σκηνήν, εἶπον καὶ ἄλλοτε καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἐστὶ νὰ μεταφράζωνται εἰς τὸ νῦν ἰδίωμα οὕτως, ὥστε τῆς μεταφράσεως αἱ τετονισμέναι συλλαβαὶ ν' ἀντιστοιχῶσι πρὸς τὰς μακρὰς τοῦ πρωτοτύπου, καὶ ἐπομένως ν' ἀποτελῶσι κῶλα ἀρμονικά, οὐχὶ ὡς εἰσιν αἱ λυρικοὶ στροφαί, ἃς σπανίως μιμοῦνται τὰ χορικά μέλη, ἀλλ' ἀνετώτερα, ὡς σχεδὸν τὰ τῆς ἐκκλησίας τροπάρια.

Τοῦτο φέρει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ ἀρχαῖα δράματα δύνανται μόνον νὰ διδάσκωνται παρ' ἡμῖν καθ' ἓνα τῶν δύο τρόπων· εἴτε ἐν μετάφρασει, ἐφαρμοζομένης εἰς τοὺς χοροὺς τῆς κατὰ τὴν ἀρχαίαν προσφθίαν συνταττομένης μουσικῆς, εἴτε, ὡς ἐδιδάχθη ὁ Φιλοκτήτης, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μὲν γλώσσῃ, ἀλλὰ τῶν διαλόγων μόνων προφερομένων εὐκρινῶς καὶ εὐκαταλήπτως, τῶν δὲ χορῶν ψαλλομένων οὕτως, ὥστε αἱ λέξεις νὰ μὴ ἀκούωνται πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ γελοίου.

Σκέψις γίνεται ἤδη περὶ συνεχῶν καὶ τακτικῶν παραστάσεων ἐν Ἀθῆναις τῶν ἀρχαίων δραμάτων, ὅτε μὲν ἐν πρωτοτύποις, ὅτε δ' ἐν μεταφράσεσι, καὶ ἴσως ἐπὶ μιᾶς τῶν σωζομένων ἀρχαίων σκηνῶν.

## ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ὑπὸ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΠΑΓΑΝΕΛΗ.

(τέλος).

Δ.

Εἰς γάμον μυστικόν, εἰς τὴν ἐκτὸς τῆς πόλεως μονήν, ὁ μοναχὸς Λαυρέντιος τὸν Ῥωμαῖον καὶ τὴν Ἰουλιέτταν ἤνωσε. Τὸ ὄνειρον τοῦ ζεύγους ἐπληρώθη, καὶ σύζυγοι ἐκλήθησαν οἱ ἐρασταί. Ἡ πόλις ἄγνοε τὸ μέγα γεγονός, καὶ μετὰ μείζονος θερμότητος, τῶν ἀντιπάλων οἰκῶν οἱ ἀκόλουθοι, ὁρμῶσι κατ' ἀλλήλων, καὶ πλήττουσιν ἀντιπληττόμενοι. Τῆς Ἰουλιέττας ὁ εὐδαίμων σύζυγος, εἰς τὴν Βερώνην νὰ ὀδηγήσῃ ἐν πομπῇ, δὲν ἦτο δυνατόν τὴν κόρην, παρ' ἧς ἐδέχθη πρὸ μικροῦ τῆς πίστεως τὸν ὄρκον. Τὸν νυμφικὸν φοροῦσαν στέφανον, λιποθύμον σχεδὸν ἐκ πάθους ἐκχειλίζοντος, ἀλλ' εὐτυχῇ, τὴν Ἰουλιέτταν ἐχαιρέτησεν ὁ ἄρτι μετ' αὐτῆς τὴν τύχην του ἐνώσας, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἐσπευσε. Τὴν τάφρον δὲν εἶχεν ἐτι ὑπερβῇ, καὶ εἰς συμπλοκὴν ἐμφύλων ἐνέπεσε. Τοὺς Μοντελλοὺς ὕβρισαν, καὶ ἰταμότερον, τὰ

ξίφη οἱ Καπουλέτται ἀνέσπασαν, τοὺς ἀντιπάλους περιζώσαντες. Δεινὴ ἀλλ' ἀνισὸς ἐμαίνετο ἡ πάλη. Ἐν πάσῃ ἐλαύνοντα σπουδῇ διέκρινον οἱ φίλοι τὸν Ῥωμαῖον, καὶ ἡ θεὰ του τὴν μῆνιν ἀνυψοῖ, τὸ θάρρος των κρατύνει. Κραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ οἴκου του τὴν ἀτμοσφαῖραν διασχίζουσι, καὶ σπαθισμοὶ βαρύτεροι ραγδαίως πλήττουσι τὰς κεφαλὰς. Εἰς εὐγενὲς ὁρμέμφυτον ἐνδίδων ὁ Ῥωμαῖος, σπεύδει ταχὺς ἐκεῖ, οὐχὶ σκοπῶν τῶν ἀδελφῶν συμπολιτῶν τὸν βίον ν' ἀποσβέσῃ, καὶ μὲ αἷμα τῶν Καπουλεττῶν, ἀπείρως ἤδη προσφιλὲς — τὸ ἔδαφος ν' ἀρδεύσῃ τῆς Βερώνης. Νὰ διαλλάξῃ ἐσπευσεν ἐκεῖ. Τὴν παῦσιν τῶν ἐρίδων, τῶν διαιρέσεων τὴν λήθην νὰ ἱκετεύσῃ. Ἀγάπη ἦτο ἡ καρδιά του, καὶ ἐκτὸς αὐτῆς, τῆς πλημμυρούσης τότε εἰς τὸ στήθος του, οὐδὲν μνησικακίας αἰσθημα, ἢ πάθος ἀγενὲς ἐφώλευον ἐντὸς τοῦ. Δι' ὕβρεων τὸν νεαρὸν Μοντέκην οἱ Καπουλέτται ὑποδέχονται. Μὲ ἥσυχον φωνήν, τῆς συμπλοκῆς τὴν παῦσιν ὁ